



KAPITOLA 2

Redstonská střední škola praskala ve švech. Chodilo do ní víc studentů, než kolik mělo město obyvatel. Každé ráno se do školy sjížděly autobusy plné teenagerů z okolních měst a vesnic. Pokud vám bylo mezi třinácti a osmnácti lety, tohle místo bylo to pravé. Budova působila vcelku moderně, spojovala všechny menší školy do jednoho obřího vzdělávacího komplexu, jehož rozpočet byl dost velký na to, aby se za něj dalo pořídit vše, co děti potřebovaly a mohly se prosadit ve světě za hranicemi Redstonu. To bylo zvlášť důležité, protože jen málo studentů zůstalo v Redstonu i po maturitě. Většina se rozhodla roztáhnout křídla a zkusit štěstí ve Vancouveru, Edmontonu nebo Calgary. Někteří se dokonce zatoulali až do Toronta, kde se zkoušeli uplatnit jako hudebníci, herci nebo jiní umělci. Smečka občas hloubala nad tím, co každý z ní po dokončení střední školy podnikne. Harlan si dělal zálusk na studium výpočetní techniky nebo informačních technologií, jak se tomu

ted' říkalo. Tora byla odvážná duše a často básnila o divadelním herectví v Torontu nebo možná ve Stratfordu. Argus by nejspíš zůstal tam, kde byl, nebo aspoň tak blízko k lesu, jak by to šlo. Nejednou probíral s rangerem Brockem možnost, že by se sám stal strážcem lesa, a Brock ho od toho nikdy ani slůvkem neodrazoval. A co se týče Nobla, tak o jeho plány si nikdo starosti nedělal, protože všichni věděli, že se mu bude dařit v čemkoliv, pro co se v životě rozhodne. Ale než se mohli začít vážně zabývat podobnými věcmi, museli přežít střední školu. Vzhledem k jejich genům a výjimečným fyzickým schopnostem to byl úkol, který bylo nejlepší řešit den po dni.

Jako třeba dnes. Po tom, co vešel do školní budovy, se Harlan jenom krátce zdržel u svojí skříňky a hned spěchal do kmenové učebny. Už dřív zjistil, že kdyby se zapovídal na chodbě nebo u něčí skříňky, někteří ze studentů by brali tohle postávání jako pozvánku k provokování a šikaně. Ale i když byl teď opatrný, neznamenal to, že by byl v bezpečí.

„Tahle je,“ ozval se hlas za ním.

Harlan se nepotřeboval otáčet, aby zjistil, kdo ho poznal. Už to věděl. V celé Redstonské střední škole byla jediná osoba, kterou během školního dne zajímalo, kde se Harlan právě nachází, a tou osobou byl Jake MacKinnon.

Už jen z toho jména se Harlanovi udělalo špatně od žaludku.

Jake MacKinnon byl pozůstatek z dob, kdy bylo šikanátorů na středních školách tucet za pětník a nikdo se jimi zvlášť nezabýval. Poslední dobou se o problému šikany hodně mluvilo, ale jen málo z těch řečí prosáklo až do školních chodeb,